

Iz La Fontainovih basni.*)

Poslovenil *Delimir Glažar*.

Hrast in trstika.

(I, 22.)



Nekoč je rekel hrast trstiki: „Gotovo imaš dosti vzroka, da se pritožuješ na prirodo, ker je že kraljiček zate težko breme. Najmanjši veter, ki zgrbi gladino vode, te prisili, da prikloniš glavo. Moje čelo pa, ki je slično Kavkazu, ni zadovoljno samo s tem, da ustavlja solnčne žarke, temveč upira se tudi moči nevihte. Veter, ki se zdi tebi močan, se zdi meni slab. Da si zrastel vsaj pod okriljem mojega listja, ki z njim prikrivam tvoje obližje, bi ne trpel toliko; jaz bi te branil pred nevihto. Ali ti zrasteš najčešče na vlažnih krajih vetrnega kraljevstva. Zdi se mi, da je priroda jako nepravilna proti tebi.“

„Tvoje usmiljenje“, mu odgovori grmiček, „je lepo čuvstvo, ampak ostavi to skrb. Vetrov se manj bojim nego ti. Ne pregibljem se in se ne lomim. Do sedaj si se upiral močnemu viharju in se nisi nikoli priklonil; toda počakajmo konca.“

Ko je grmiček tako dogovoril, je pribuhal najmočnejši sever, ki si ga človek more misliti. Izpočetka se je držalo drevo močno, trstika se je pa priklonila. Ko pa je veter podvojil svojo moč, je izkoreninil drevo, ki je dvigalo glavo visoko k nebu in ki je s koreninami segalo globoko v zemljo.

Osel in pes.

(VIII, 17.)

Potrebno je, da si vzajemno pomagamo, ker to je zakon prirode. Osel vkljub temu ni maral za to. Ne vem pa, zakaj je ta zakon preziral, ker je drugače dobra žival.

V družbi s psom je stopal dostojanstveno po polju brez najmanjše skrbi. Za njima je hodil njiju gospodar. Gospodar je zaspal, osel pa se je medtem pasel na travniku. Moral se je zadovoljiti s travo, ker na tem travniku ni bilo osata. Hrana ne more biti vedno slastna!

*) Jean de La Fontaine (Žan la Fontén) je bil rojen l. 1621. v mestu Château Thierry (Šato Tiry) na Francoskem. Kot pisatelj se je najbolj bavil z basnijo, ki mu je prinesla toliko slave in časti. Snov svojim basnim je jemal iz indskih, arabskih, grških, latinskih i. t. d. virov. Mnogo si jih je izmislil sam. Pisane so v obliki pesmi, torej so tu svobodno prevedene. V basnih se zrcali La Fontaineovo plemenito čuvstvo in njegova velika ljubezen do prirode. Zunaj mesta, na polju, v gozdni samoti se vrše razni prizori. Pogovor živali in ptic je šestokrat jako dovtipen. Njegove basni obsegajo 12 knjig. La Fontaine je bil prijatelj tedanjih najboljših francoskih pesnikov. Umrl je l. 1695. v Parizu.

Pes, ki je bil jako gladen, mu reče: „Ljubi tovariš, prikloni se, prosim te, da mi bo mogoče vzeti kruha iz košarice“.

Osel pa mu ni nič odgovoril, ker je menil, da je škoda, če izgubi čas pri jelu. Dolgo ga ni hotel slišati. Naposled je odgovoril: „Prijatelj, svetujem ti, da počakaš, dokler se gospodar ne prebudi, ker tedaj ti da tvoj navadni delež.“

Medtem je dospel iz gozda volk, nenasitna žival. Osel je poklical psa na pomoč.

Pes se pa na to ni oziral, ampak mu reče: „Prijatelj, svetujem ti, da pobegneš, preden se prebudi tvoj gospodar. Ne boš dolgo čakal. Poberi se, ker te volk grozno razmesari, če te dohiti. Nedavno so te podkovali; slušaj me, pa ga premagaš.“ Medtem, ko sta tako govorila, je prišel volk in zadavil osla, ki mu ni moglo pomoči nobedno zdravilo.



Srce me boli.

*Kako se razvijaš,
moj sinko, mi ti! —
Vesel sem, in vendar
srce me boli!*

*Oh, skoraj ti mine
že prva mladost,
z njo sreča otroška —
otroška prostost!*

*No skrb te objame
z jekleno rokó,
nikdar izpustila
te, sin moj, ne bo.*

*Ja misel veselje
mi sladko greni,
da v moji radosti
srce me boli!*

L. Černež.

